

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 569

משכיל לדוד

פרשת בלק

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לתת את הלב

על הפסוק (במדבר כד. ב) "ותהי עליו רוח א-להים" כותב רש"י: עלה בלבו שלא לקללם (לכן בירך ברכת "מה טובו אהליך"). ומפרש השפתי חכמים: כאילו אמר ותהי עליו רוח אחרת, והוא רוח א-להים לברכם ולא לקללם. עד עתה כל אשר הוציא בלעם מפיו היה ללא לב, ואילו בפסוק יחיד זה שהוא ברכת "מה טובו" עלה בליבו לברכם. זוהי הפעם הראשונה שבלעם נתעורר מעט בליבו, וכשראה את ישראל שוכן לשבטיו ואת קדושתם וצניעותם, אז דיבר מתוך האמת הצפונה בתוכו, וברכה זו באה ממעמקי ליבו ולא מן השפה ולחוץ כשאר יתר הברכות. לכן ברכה זו נותרה לנצח כי אמת צרופה הייתה בה לפי שנתן בה לב. וזוהי כוונת רש"י "עלה בלבו לברכם" ברכה זו באה מתוך הלב מתוך האמת פנימה ולא סתם פטפוטי סרק בעלמא לכן נתקיימה ברכה זו.

מכאן נלמד עד כמה חשובה שימת הלב בכל מצווה ומצווה שאדם מקיים. יכול אדם להתפלל בכל יום, אבל תפילתו אינה אלא מן השפה ולחוץ, ללא שימת לב. והפסוק זועק ואומר "בפיו ובשפתיו כבדו וליבו רחק ממני". יתכן שישב האדם ליד הספר וילימוד, אך גם לימוד זה נעשה מבלי נתינת הלב, והוא מצפה ומחכה מתי יסתיים לו סדר הלימוד ויקום ממקומו כתינוק הבורח מבית הספר. ובוודאי שלא זו הדרך אשר בחר בה ה' כי הקב"ה מצווה "ושמתם את דברי אלה על לבבכם", לפי שעיקר מעלת התורה כשהיא נובעת מן הלב, מן האמת פנימה. וכך אמר שלמה בחכמתו (משלי כ"ג ט"ו) "בני אם חכם לבך". וכי מה שייך חכמה בלב? אלא כשאדם נותן את הלב בתורה, תורה זו מחזיקה מעמד, וכך כל חכמתו מצויה בלב. להבדיל, כדוגמת בלעם הרשע שרק ברכת "מה טובו אהליך יעקב" נשארה לנצח, לפי שנתן ליבו לדבר כי כשיש נתינת תשומת הלב, יש קיום לדבר.

וזהו שאמר הפסוק (קהלת ז' ב') "החיי יתן אל לבו". רק כשאדם נותן אל ליבו להתבונן בשימת לב מרובה על ערך החיים, מהי מטרת האדם בעולמו, אז יכול הוא לסלק את היצר הרע ולבערו מקרבו ולהתקרב אל ה' יתברך. כי רק מוסר השכל והתבוננות בבניית הלב משפיעה על האדם להיטיב דרכיו וליישר אורחותיו.

כשביקרתי בלונדון בא אלי אדם שברכתיו לזרע של קיימא. ברחמי ה' המרובים כעבור שנה, זכה לבן זכר ובא להודות לי על כך. ראיתי לפני אדם הרחוק מכל זיק של יהדות. אמרתי לו: "וכי חושב אתה שהתודה רבה מגיעה לך?" ענה לי "כן".

"חשוב טוב - אמרתי לו, האם נראה לך שהכרת הטוב מגיעה לך?! לבסוף הוא נכנע ואמר "נכון, כבוד הרב שליט"א התפלל עלי". מיד שאלתי "ולמי התפללת?" ענה לי

בהיסוס, "להקב"ה". ואז שאלתי "נו... והיכן הקב"ה אצלך, כיצד אתה מודה לו על המי-תנה הנפלאה שקבלת ממנו? והוא השיב לי "ברצוני לתרום תרומה נכבדה".

לא הרפתי ממנו ושאלתי "אבל מה תיתן להקב"ה?" ואז שאל בתמימות "מה שייך לתת להקב"ה, וכי תרומה אתן לו"? עניתי לו "תן לו תודה על ידי קיום תורה ומצוות והנחת תפילין, שמירת שבת". לפתע אמר לי "אני רפורמי". ובאמת שברגע הראשון נפל ליבי בקרבי, אולם תיכף התחזקתי והשבתי לו "דע לך שהקב"ה הוא שנתן לך מתנה כזו נפלאה, ולא הרפורמים המתרחקים ממנו יתברך". באותה שעה בחסדי ה' הייתה באמת עת רצון גדולה ונפתח ליבו לתורה, ודברי אמת נכנסו אל תוך ליבו ומיד קיבל על עצמו לשוב בתשובה שלמה... זהו בדיוק מה שכתב רש"י על בלעם שעלה בליבו לברכם, ברגע של אמת במחשבה נכונה עם שימת לב מרובה, האדם זוכה לקנות את עולמו. וכשיש נתינת לב במחשבה נכונה, מחשבה זו מכה שורשים בחדרי הלב פנימה ומניבה פירות מבורכים לתשובה ולמעשים טובים כי כשיש נתינת לב יש קיום לדבר.

מי שישים לב, ישאל מדוע לאחרונה יש כל כך הרבה שימוש בעולם בכלים חד פעמיים לסוגיהם, שכולם עשויים על טהרת הפלסטיק המיוצר מן הנפט, ואף תעשיית הטקסטיל עושה שימוש נרחב בפלסטיק. והסיבה היא מפני שברגעים האחרונים שלפני בוא הגאולה, הקב"ה מבקש וחסף לברר את כל ניצוצות הקדושה הנפוצים ומפזרים בעולם אף במקומות הנידחים והרחוקים ביותר. ואפילו את אותם ניצוצות קדושה הטמונים בתוך הארות הנפט בארצות הנכר מבקש הקב"ה לגאול, לכן סיבב הקב"ה שייצרו מאותו הנפט את הכלים החד פעמיים, ואת כל שאר התוצרת.

והנה יושב לו יהודי בביתו ומברך ברכת "שהכל" על אותו הכוס ומשתמש באותה הצ'לחת, אם בסעודת שבת או בכל סעודה אחרת ומברך בכוונה הראויה. הרי שעל ידי ברכות אלו מתבררים כל אותם ניצוצות ובאים אל תיקונם הראוי. ואף ניצוצות הקדושה הנמצאים באבן ומפזרים בכל העולם נתקנים על ידי אבני השיש אשר מיובאים מארצות שונות ברחבי העולם. ובונים מאבן שיש זו, בתי כנסיות ובתי מדרשות, נמצא שבכך נגאלו כל אותם ניצוצות, ובדווקא עתה שזוהי עת הגאולה הקב"ה מזרז לגאול את אותם הניצוצות.

הרי לנו שעל ידי קיום תורה ומצוות אנו מבררים וגואלים ומתקנים את ניצוצות הקדושה הנמצאים בידי הגויים. לכן נתחזק כולנו בתורה ובמצוות, נקים עולה של תורה במסירות נפש מתוך אהבה כנה ואמיתית לה' יתברך, ובכל מצוה אשר נקיים נשתדל לתת שימת לב מרובה למעשינו לעשותם אך ורק לשם שמים ולכבוד ה' יתברך.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת בלק ו' תמוז תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
19:13	19:28	19:28	
20:29	20:32	20:30	
21:04	21:17	21:16	מוצאי שבת
			רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ז - רבי אליהו סלימאן מנזי
- ח - רבי חיים מושאש, מח"ס "נשמת חיים"
- ט - רבי יקותיאל יהודה צבי מקלויזנבורג
- י - רבי ישראל יעקב אלגזי, מח"ס "ארעא דרבנן"
- יא - רבי צבי הירש מזידיטשוב, מח"ס "צבי לצדיק"
- יב - רבי יעקב ב"ר אשר, בעל הטורים
- יג - רבי אלהן וסרמן הי"ד

להודות על מאור העינים

יום אחד פרופסור צונדק פנה אליי: יעקב הנכבד, מחר בבוקר בעזרת ה' יתברך תוסר התחבושת מראשך ומפניך ותוכל לראות בעיניך. וברצוני, אמר הרופא, כי הדבר הראשון שתראה יהא דבר מצוה. מה אני יכול להראות לך? - הרהר הפרופסור בקול - אראה לך את המצוה של "וראיתם אותו" את הציצית, שבה נאמר בתורה "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם. למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והיתם קדושים לאלוקיכם". אני אעמוד לפניך בשעת הסרת התחבושות ואתה תביט על הטלית קטן שאלבש במיוחד על הבגדים". דברי הרופא.

לגודל ההתרגשות יעקב לא נרדם כל הלילה. בשעה שמונה בבוקר, האחות הסיירה את התחבושות בזהירות רבה, וכל גופו רעד מהתרגשות. והנה הוא כמי שחור לם חלום, יעקב רואה אדם עומד מולו עטוף בטלית קטן ומשתעשע בציציות בין אצבעותיו.

יעקב התייפח בכבי, נפל לרגלי הרופא והודה לו בכל ליבו על הטרירחה והרפואה - "תודה! תודה רבה!" געה בהתרגשות שאין הקולמוס מסוגל לתאר. פרופ' צונדק טפח על גבו וביקש ממנו לקום. והם התיישבו זה מול זה ליד השולחן.

כאשר יעקב נרגע והם ישבו נינוחים, שתיקה עמדה בחלל ופרופסור צונדק פתח את פיו ודיבר דברי חכמה:

יעקב יקירי, לפני חודשים רבים כאשר בוקר אחד קמת ממיטתך ואהה הנה - חושך. אינך רואה בעיניך. אחזה בך רעדה גדולה. יצאת לרופאים, הרחקת עוד ועוד - לארץ רחוקה,

הוצאת מכיסך את כל חסכוניתך ועמלת להשיג הון תועפות. שכבת בבית חולים שלוש פעמים במשך תקופות ארוכות, ואין צורך לפרט את הכאבים - גוף נפש שחלפו על ראשך - ספר שלם עב כרס אתה יכול לכתוב על גלגולך, ועל פרטי הכאב והיסורים. ועתה כאשר התחלת לראות - כמה רגשי הודאה ממלאים את ליבך. עכשיו אתה כל כך נסער ונרגש, תאר לעצמך ברגע זה כיצד היהודים קמים מידי בוקר משנתם, ומתבוננים כי ה' פוקח להם את העיניים ללא כל צער, והם רואים. רואים! רואים!..

אך. למרבה הצער, רבים מהמברכים כאשר מגיעים לברכה "ברוך אתה ה' אלוהינו קינו מלך העולם פוקח עורים", אומרים אותה כמצות אנשים מלומדה, במהירות ללא כוונה. סתם כך מתוך הרגשת חובה, אינם מרגישים את המובן הנשגב של מילים אלו. אני מבקש ממך יקירי, זכור נא את הרגע הזה תמיד, ואהוב את ה' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך. ובמיוחד כאשר תאמר ברכת 'פוקח עורים', תחשוב על דבריך ותתן שבח והודאה למי שאמר והיה העולם.

יעקב המאושר חזר ארצה והפך לבעל תשובה גדול. במשך הזמן הוא התפרסם ביראת השמים שלו וגם במידותיו הטובות, סייע לאנשים רבים וגידל דור בנים לתורה, לחופה ולמעשים טובים.

"הן עם כלביא יקום". כשהן עומדים משנתם שחרית, הם מתגברים כלבי וכארי לחטוף את המצוות, ללבוש טלית לקרוא את שמע ולהיניח תפילין" (רש"י במדבר כג. כד) מעשה מופלא שסופר מפי המוגיד רבי שבתאי יודלביץ זצ"ל: בוקר אחד מתעורר יעקב, פקיד בסוכנות היהודית, וראה כי אינו רואה... נחרד. הראיה נעלמה ממנו.

באותם ימים היה ידוע ד"ר טיכו כרופא עיניים מפורסם. ד"ר טיכו הבין את מצבו החמור, אישפוז בבית החולים המיוחד שלו לחולי עינים והחל בבדיקות וטיפול ראשוני. לאחר יום יומיים הודיע הרופא ליעקב "אין לך מה לעשות בבית החולים שלי, כי סיבת חוסר ראייתך אינה בעיניים, כי אם בגידול הנמצא בראשך. הגידול נגע בעצבי הראיה וכתוצאה מכך חדלת לראות".

לפי עצתו של ד"ר טיכו, אסף יעקב את חסכוניותו לווה כספים ונסע לגרמניה אל הרופא היהודי פרופסור צונדק.

כאשר יעקב הגיע לגרמניה פרופסור צונדק ז"ל קיבל אותו בסבר פנים יפות, והחל לטפל בו במסירות. בזמן מועט הכין אותו לניתוח ראש, פתחו את ראשו וניתחו את הגידול. כך שכב יעקב המסכן שלושה חודשים רצופים, נאסר עליו בהחלט לנוע ימינה או שמאלה. הרופאים היו סבורים כי כל תזוזה בלתי זהירה עלולה לפגוע במשהו במח, והתוצאה מוות מידי.

בקיצור, לאחר שלושה חודשים של סבל ממושך ויסורי נפש, קם יעקב ממיטתו והחלים בזמן קצר בהרחקת כל הגידול מראשו. במהלך הניתוח חיברו לראשו חלקי מתכת (זהב), וד"ר צונדק אמר לו בהלצה: חלק נכבד בראשך עשוי כעת זהב - תשמור על הראש מפני גנבים...

אולם חרף הצלתו האישית, היינו - הצלת חייו באופן כללי, הראיה לא שבה אליו. הוא היה כאוב מאוד.

פרופסור צונדק אמר לו, כי לחידוש הראיה יש צורך בניתוח נוסף "בו אשתול בראשך חומר מסוים שתפקידו להפעיל כעין שידור שממלי מהמוח לעצבי העיניים, וכתוצאה מכך תשוב לראות כבתחילה". את הניתוח אי אפשר לעשות מידי, כמו כן זקוקים לסכום ענק לצורך ההשתלה, "ואין לנו את הכסף הזה" נאנח הרופא, יחד עם יעקב.

יעקב, פנה למוסדות וליהודים טובים, ורחמנים בני רחמנים סייעו לו עד שעלה בידו הסכום הכולל של הכסף. ובסייעתא דשמיא נכנס שוב לאשפוז - חודשיים רצופים נוספים. הוא כבר היה קצר רוח ושבור ממצבו הממושך, אך התגבר וקיווה לישועה. הוא תיאר לי באריכות את כאביו ויסוריו אבל לא אאריך בהם כעת.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יתאמץ במידת השתיקה

אדם שהוא בעל עצבות בטבעו, ומוכרח לדבר בעניי העולם לבריאות גופו, וירא להתאמץ מין במידת השתיקה, ירגיל עצמו שלא לדבר אודות אנשים, יהיה מי שיהיה. ואם לפעמים מוכרח לדבר אודות משהו, יהיה בתכלית הקיצור, כדי שלא יבוא לידי איסור. וכן שמעי' תי' על הגאון רבי רפאל מהמבורג, שארבע שנים לפני פטירתו סילק מעל עצמו עול הדיבור, וכשהיו אנשים נכנסים אצלו, ביקשם שלא ידברו אודות שום איש. (שער התבונה)

1. כינוי לסיחון ועוג בפרשתינו.
2. בהקשר למה דרשו חז"ל את משל הדבורה - "לא מדובשיך ולא מעוקציך"?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

ימים של בדק הבית

**"מה טובו אהלִיךָ יַעֲקֹב
משכֹּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל."**

אמרו רבותינו בגמרא (סוטה
מת.) רבן שמעון בן גמליאל
אומר; העיד רבי יהושע, מיום
שחרב בית המקדש אין יום שאין בו
קללה. וכן בהמשך, אמר רבא; בכל יום ויום

מרובה קללתו משל חברו,

שנאמר (דברים כח. סז) "בבוקר תאמר מי יתן בוקר".
ויש להבין, מה הוסיף רבא על דברי רבן שמעון בן גמליאל שאמר שאין יום שאין
בו קללה. ועוד צריך לדעת מה באמת הגורם שמוזמן חורבן הבית אין יום שאין בו
קללה. ויש לישב בזה ע"פ דברי הגר"א מוילנא זצ"ל,
שהסביר שבבית המקדש היו מקריבים בכל יום את קרבן התמיד, וכידוע לכולנו
שהעולם קיים בזכותם של הקרבנות, ולכן לאחר שנחרב הבית ואין מקריבין

יותר קרבנות, הרי שאין יותר מה שמקיים את העולם, וכשם שאי אפשר לגוף
ללא מזון כך אי אפשר לעולם ללא קרבנות, ולפיכך אין לך יום שאין בו קללה.
ומשום הכי באו חז"ל ותיקנו לנו תפילות במקום קרבנות, בבחינת "ונשלמה
פרים שפתינו". אך עדיין יקשה דאם אכן התפילות הם במקום קרבנות, מדוע
אם כן אין יום שאין בו קללה?

ונראה להסביר בזה לפי מה שאמרו חז"ל (ירושלמי יומא א. א) כל דור שאינו נבנה
בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו. וחזינו מהכא עד כמה גדול הוא צערה
של השכינה,

שלמרות שאנו לומדים תורה ומתפללים בכל הכוונות הראויות, אך הואיל ולא
נבנה המקדש בפועל אין לך קללה גדולה מזו. וזהו העניין שאם אדם לא תיקן
את הקללה, הרי שלמחרת הצרה והקללה היא גדולה יותר. וכל ענין הצרות הם
כדי לעורר אותנו לחזור בתשובה ולעשות בדק בית. 'בדק' אותיות 'דבק' -
להדבק בו יתברך גם בימים קשים כאלו, ואם נעשה כן אזי נביא שוב לבנין בית
המקדש בתפארתו מתוך השראה ודביקות בשכינה הקדושה.

מן המעיין

אמר: את מואב היה אסור
לישראל לרשת, רק לאחר
שסיחון לקח ממואב, ובזאת
הותר לישראל לקחת מסיחון
את חלק מואב.

וכפי שנאמר בתהילים: "ונתן
ארצם לנחלה - נחלה לישראל
עמו". היינו שרק לאחר שסיחון
כבש את מואב ונתן לסיחון את
ארץ מואב "לנחלה" - או אז היה אפשר
להיות "נחלה" לישראל.

נמצא אפוא שזה מה שאמר הכתוב: היות ולישראל אסור לרשת את אדום,
לכך הוצרך ש"היה אדום ירשה - והיה ירשה שיעיר אויביו". ורק לאחר ששיעיר
ירשו את אדום,
הותר לישראל לעשות חיל ולכבוש את מואב.

אור הזוהר

"ויפתה ה' את פי האתון" (כב. כח)

אמר רבי אבא: מתוך שפתח ה' את פי האתון, למדתי שלשה דברים; על דעתו
של בלעם,
שאינו כדאי שתשרה עליו רוח הקודש. ולמדתי שאין יכולת באתונו להרע או
להיטיב. ולמדתי מאתון זו שאין כח בבהמות שתשרה עליהן דעת שלימה.
בא וראה,

בלעם בדברי אתונו ובדעתה הטיפשה לא היה יכול לעמוד, בדעת עליונה על
אחת כמה וכמה.

(בלק רט:)

"ויאמר אל עבדי בלק אם יתן לי בלק". (כב. יח)

בתחילה היו שלוחי בלק אלו שהיו שלוחים פחותים כ"שרים" בעיני בלעם,
ולבסוף כששלח רבים ונכבדים נזכרו בלשון "עבדים".
וטעם הדבר, כותב רבינו בחיי זצ"ל,

כי בלעם היה גבה עינים ורחב לבב, והראשונים שבאו לפניו בהנעה ודברו לו
בלשון רכה - הזכיר בהם שרים. אבל אלו שדברו אליו דרך גאווה "כה אמר בלק
בן צפור אל נא תמנע מהלוך אלי" - קראם "עבדים". לפי שהיו שפלים בעיניו
ולא היה מחשיבם רק כעבדים.

"מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'". (כג. ח)

מהו "אקב"?

א'מן, ק'דיש, ב'רכו.

וכך דרש בעל מנורת המאור: אמר בלעם הרשע; היאך אוכל לקללם, והם
אומרים בכל יום כמה אמנים וקדישים וברכו.

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל". (כג. כא)

האדמו"ר רבי חיים מצאנז זצ"ל, היה רגיל לדרוש את סמיכות הפסוקים הללו:
"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל - ה' א-להיו עמו ותרועת מלך בו".
וכך היה אומר: "לא הביט" - רק מי שאינו רואה "און ביעקב" ו"עמל בישראל"
- אינו מבקש חטאים בבני ישראל ותמיד דן אותם לכף זכות בכל מעשיהם
ואורחות חייהם. רק צדיק שכזה, יזכה ויקויים בו מאמר הכתוב: "ה' א-להיו
עמו ותרועת מלך בו".

"והיה אדום ירשה והיה ירשה שיעיר אויביו וישראל עשה חיל".

(כד. יח) פסוק זה נתפרש יפה בפיו של הגאון רבי יוסף די טראני זצ"ל, וכה

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

כ-ו-ל-ם צדיקים

סיפרו על מידתו הנפלאה של האדמו"ר רבי אהרן מבעלז' זצ"ל, שתדיר הוא חיפש ומצא מקום לדרוש בשבחם של ישראל. בכל מקרה חיפש תמיד את החיוב ואת הזכות. הוא

היה מעריך כל מעלה ומדה טובה שמצא באדם וניצל אותה כנקודת אחיזה לשם לימוד סניגוריה עליו. כך למשל כשפעם הלך הרבי בשבת ברחוב, עבר לידו אדם שעישן סיגריה. שאל אותו המלווה של הרבי: "האם אינך יודע ששבת היום?"

"כן! אני יודע!" באה התשובה. שאל הרבי את מלווהו: "מה אמר האישי?" סיפר המלווה לרבי דברים כהוייתן. נענה הרבי ואמר לו: "לא שמעת היטב. הוא אמר 'כן, איני יודע'..."

הלא כך לימדנו הרבי מצאנו זצ"ל את עניינו של הפסוק בפרשתנו: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל - ה' א-להיו עמו". כלומר: אדם שלא רואה כל עוול וחסרון בעם ישראל, אינו מביט על עוונם וחובתם, אלא מלמד עליהם רק זכות. רואה הוא רק את מעלתם. אדם כזה יזכה ש"ה' א-להיו יהיה עמו" - שהשכינה תהא מתייחדת עמו. ועל כך הוסיף מרגלית יקרה, הגה"צ בעל "משנה הלכות": מעלה נוספת שהוא זוכה בה היא: "ותרועת מלך בו" - שהקב"ה נעשה לו כ"רע", מלשון רע וחבר, דכיון שמלמד הוא זכות על ישראל, הקב"ה אוהב אותו בזה שהוא שמלמד זכות על בניו.

דרכו של כ"ק אדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל היתה, לקרוא לכל יהודי בשם "צדיק". פעם בא לפניו יהודי לבקש ברכה לזיווג הגון לבתו שבגרה. כשהושיט את הפתקא, שאל הרבי כדרכו: "מה מבקש הצדיק?"

הבריק רעיון במוחו של האישי ואמר: "רבי, שאתה צדיק - זאת יודעים כולם. שאני

צדיק - הן כך מעיד הרבי עצמו. ועתה, יש לי בת שהגיעה לפרקה, ולרבי יש בן כליל המעלות. הרי זה ממש ענבי הגפן בענבי הגפן!"

ענה הרבי ואמר: "אמת. אתה צדיק, ואני צדיק. אבל אתה תשתדך עם צדיק כמוותך, ואני אשתדך עם צדיק כמותי..."

ופעם בא לביתו של רבי שלמה מזוועהיל גובה מסים, יהודי מומר, ובא להכעיס בעיצומו של יום השבת. פנה אליו הרבי ושאל כדרכו:

"מה מבקש הצדיק?"...

הביעו הנוכחים את פליאתם: "רבינו! וכי גם מומר חצוף זה בשם "צדיק" יקרא"? נענה הרבי ואמר: "יודע אני פסוק: 'ועמך כולם צדיקים' (ישעיה ס. כא). אלא מאי, יש לפנינו קושיה מיהודי זה - מוטב שיקשה על היהודי, ולא יקשה על הפסוק"...

אין דבר כזה

לעיתים קרובות, באמצע לימודו של ראש ישיבת באר יעקב, הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, היו נאלצים לעמוד לצידו מספר דקות עד שהיה שם לב שממתינים לו, וזאת מרוב העמקתו בסוגיות הגמרא.

פעם אחת הופיע באמצע סדר הלימוד בישיבה, משולח שבה לבקש נדבה. כעבור מספר דקות, שם לב לפתע הרב שפירא כי הלה עומד לצידו. הוא קיבלו בהתלהבות ובשמחה כאילו ממתין לו זה עידן ועידנים. "שלום עליכם" - פרס ראש הישיבה את ידיו בחיבה והתרגשות כלפי המושולח...

אותו יהודי נבהל לרגע והיה בטוח כי ראש הישיבה, בריכוזו הרב בלימוד, התבלבל וחושב בטעות כי עומד לפניו ראש ישיבה חשוב. על כן התנצל הלה ואמר "אין אני אלא יהודי פשוט"...

"אין כזה דבר יהודי פשוט!" - זעק ראש הישיבה בחרדה - "אתה יודע מה זה להיות יהודי?! אני יראה לך מה זה להיות יהודי, הנה אני עכשיו קם לכבודך כי אתה יהודי!" ואז התרומם הגרמ"ש שפירא לפני אותו יהודי מלא קומתו והעניק לו מתת יד הגונה. אותו משולח לא ידע את נפשו ויצא מבית המדרש בפנים קורנות.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

זכות המקום

בכל שנה היה רבי פנחס הכהן מומראקש, יוצא בלוויית אנשי אמונה שהתאספו בעיר מוגאדור, בכדי להשתטח על קבר סבו רבינו דוד בן ברוך זצ"ל.

שנה אחת, עלתה כל החבורה אל המכונות, והנה מעשה שטן, המכונות לא הניעה ולא זזה ממקומה. כדרכם של אנשי אמונה יצאו כולם מהמכונות, והחלו להתפלל להשם יתברך, שיעשה להם נס בזכות הצדיק רבינו דוד בן ברוך, ולא יאחרו להגיע להילולא שלו.

בעוד הם שקועים בתפילה, הנה הם רואים מרחוק את כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, כשהוא יוצא להשתטח על קבר זקינו הקדוש רבי חיים פינטו הגדול זיע"א. רבי פנחס הכהן שלח את משמשו אל רבי חיים זיע"א, שיספר לו על המכונות שלא רוצה לזוז ממקומה. והנה אנחנו מתקרבים להילולא של הצדיק, ואיננו יכולים לנסוע. כשהגיע רבי חיים זיע"א ליד בני החבורה, פנה אל רבי פנחס ושאל אותו: "מדוע לא הודעת לי שאתה נמצא בעיר, כמנהגך בכל שנה ושנה?" השיב לו רבי

פנחס: הגענו למוגאדור מאוחר בלילה ולא היה סיפק בידי להודיע לכבודו. וכעת איננו יכולים לנסוע לבית העלמין.

רבי חיים פינטו זיע"א שמע את הדברים, וביקש מרבי פנחס שיצטרף אליו בתפילות ליד קבר זקינו רבי חיים הגדול זיע"א. כשסיימו להתפלל חזרו שניהם אל המכונות, שם לקח רבי חיים זיע"א אבן אחת, זרק אותה על המכונות ואמר: "יגער ה' בך השטן".

באותו הרגע התרחש הנס: המכונות חזרו לחיים, והחלה לנוע.

בטרם יצאו בני החבורה לעבר הציון של רבינו דוד בן ברוך, שאל רבי פנחס הכהן את רבי חיים זיע"א, בלשון מליצה: מדוע לא עמדה לי זכות סבי ביום ההילולא שלו, ואילו לך עמדה זכות אבותיך ואתה הצלחת?

"חס וחלילה השיב לו רבי חיים זיע"א במאור פנים ובענוה אמיתית: לשנינו יש את אותה זכות, אלא שאני הפעלתי אותה בתחום שלי, במוגאדור, ואילו זכותך עומדת לך בתחום שלך, במאראקש ולא כאן"